

VERTROUWELIJK

VEILIGHEIDSDIENST NED. ANTILLEN

MAANDOVERZICHT

No. 12 - december 1968

No. 13

MAANDOVERZICHT No. 12 -- DECEMBER 1968.

ALGEMEEN

- Guyana kiest BURNHAM	Bla.	2
- FIGUERES kandidaat	"	3
- Compromis in Colombia	"	4
- Cubaanse balling veroordeeld	"	5
- Geen oplossing in Anguilla	"	5

VENEZUELA

- De verkiezingsuitslag	"	7
- Tegenslag voor extreem-links	"	9
- De terugkeer van PEREZ JIMENEZ	"	10
- Grensgeschil	"	12

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

- WESSIN mag terugkomen	"	13
- P.R.D. en BOSCH	"	14

NEDERLANDSE ANTILLEN

- Coup in CADMU	"	18
- Het conflict bij de Mijnmaatschappij	"	19
- C.F.W. versus Winkel & Zonen	"	19

ALGEMEEN

Guyana kiest BURNHAM

De betrekkelijk rustig verlopen verkiezingen in Guyana hebben premier BURNHAM voor zijn People's National Congress de overwinning opgeleverd, waarop hij hoopte en rekende. De regeringspartij behaalde met 30 zetels in het 53 leden tellende parlement een absolute meerderheid. Deze overwinning ging voornamelijk ten koste van de kleine middenstandspartij, United Force, maar ook de People's Progressive Party van Cheddie JAGAN heeft enkele veren moeten laten. De P.P.P. behaalde 19 zetels, terwijl de U.F. de resterende 4 ontving.

BURNHAM heeft profijt getrokken uit de vrees van velen dat een stem voor United Force indirect een stem voor JAGAN had kunnen blijken te zijn. De registratie van Guyanezen in het buitenland heeft hem geen windeieren gelegd, en tenslotte schijnen de verkiezingen zelf niet in alle opzichten onpartijdig te zijn verlopen. Meer dan zijn aanzicht zal BURNHAM hiermee evenwel niet hebben geschaad. JAGAN schijnt bereid noch in staat meer te doen dan hevig te protesteren. Evenmin in staat, maar wel bereid om daden tegen het bewind te stellen, is de ex-P.P.P.-er Brindley BENN, die zich tegen JAGAN's "bourgeois" politiek heeft gekeerd, en de eerste onverholen communistische partij in Guyana heeft opgericht. BENN is nogal georiënteerd op de Chinese Volksrepubliek, hetgeen wel betekent dat van hem de grootste felheid te verwachten is, maar ook dat hij - zeker voorlopig - geen vooruitzichten heeft.

ALGEMEEN

FIGUERES kandidaat

In de laatste twintig jaar heeft de Partido Liberación Nacional (P.L.N.) in Costa Rica, of zij nu aan de regering was of in de oppositie, veel bijgedragen tot een gezonde democratische ontwikkeling in dat land.

De oprichter van de P.L.N., en de man die voor dit gedrag in belangrijke mate mede verantwoordelijk is geweest, is ex-president José FIGUERES, die afgelopen maand door zijn partij weer kandidaat werd gesteld voor het presidentschap in 1970.

Het is het lot van politieke hervormers die bij leven en welzijn hun doelstellingen verwezenlijken, dat zij in het politieke spectrum van hun land geleidelijk aan van links naar rechts verschuiven, zonder dat zij zelf in wezen van instelling hoeven te veranderen. De selectie van FIGUERES door de P.L.N. was, ondanks het aanzien dat hij in land en partij geniet, niet onbetwist. Het verzet kwam van de zijde van hen die menen dat FIGUERES vandaag een conservatieve figuur is, wiens denkbelden door de tijd achterhaald zijn. De kritiek op FIGUERES was bitter en vaak persoonlijk, en hij heeft zelf ook van verbittering blijk gegeven. Toch is hij na twintig jaar nog altijd onverslaanbaar gebleken. Als hij in het komende jaar de eenheid in de P.L.N. weet te herstellen, dan zullen de partijen die thans de regeringscoalitie onder TREJOS vormen, met een wel heel sterke kandidaat moeten komen, willen zij tegen "Don Pepe" een kans maken.

Niet alleen de candidatuur van FIGUERES getuigt van de

ALGEMEEN

"staying power" van de hervormers die kort na de tweede wereldoorlog in verschillende Latijns Amerikaanse landen een lans hebben gebroken voor de democratie. De vooruitgeworpen schaduw van HAYA de la TORRE leidde kort geleden helaas mede tot een preventieve militaire staatsgreep in Peru. Rómulo BETANCOURT lijkt op dit moment voorbestemd om Acción Democrática in Venezuela over vijf jaar weer naar de macht te leiden. Wat hier speelt is ergens een erkenning door het volk van de waarde van het baanbrekend werk, maar anderzijds wijst de blijvende invloed van deze mannen er toch op dat de caudillo-figuur als zodanig in trek blijft.

Compromis in Colombia

Een overeenkomst tussen president LLERAS en de leider der z.g. "Ospinista"-conservatieven, ex-president Mariano OSPINA PEREZ, bracht de laatste politieke crisis in Colombia tot een einde. De staat van beleg die sedert het bewind van VALENCIA was ingesteld, werd opgeheven, en de grondwetswijzigingen, die nodig waren voor de transitie-periode leidende naar de opheffing van het nationale front in 1974, werden door het parlement goedgekeurd met een marge die des te ruimer was omdat de ANAPO van ex-dictator ROJAS PINILLA voorstemde.

LLERAS heeft in grote trekken zijn doel bereikt, alhoewel ten koste van vrij veel kwaad bloed tussen de oude tegenstanders, conservatieven en liberalen.

Zonder zich een adempauze te gunnen, heeft de Colombiaanse president hierop een nieuwe, potentieel zeer netelige kwestie geëntameerd. Hij bond de strijd aan met de vakbonden

ALGEMEEN

in zijn streven naar de vorming van een nationaal spaarfonds, waarmee de economische ontwikkeling van het land medegefinancierd zou moeten worden. In essentie is het plan van LLERAS gelijk aan dat van zijn Chileense ambtgenoot FREI. Laatstgenoemde moest het onderspit delven en verloor daarbij veel gezicht. Dat LLERAS weigert zich hieraan te spiegelen, bewijst eens te meer, dat het hem aan durf in ieder geval niet ontbreekt.

Cubaanse balling veroordeeld

De sympathie welke de autoriteiten in de Verenigde Staten mogen hebben voor het streven van Cubaanse ballingen om het bewind van Fidel CASTRO schade te berokkenen, gaat niet zover dat door hen gepleegde terreurdaden worden gedoogd. De leider van de "Cuban Power"-organisatie, Orlando BOSCH, werd afgelopen maand in Miami tot 10 jaar gevangenisstraf veroordeeld, wegens zijn aandeel in sabotagedaden o.m. gericht tegen schepen van landen die commerciële betrekkingen met Cuba onderhouden.

Een woordvoerder van de organisatie gaf naderhand te kennen, dat Cuban Power nu zal afzien van dit soort acties, en zich zal beperken tot sabotage binnen de Cubaanse grenzen. De leden van de organisatie zullen in dit geval van de Amerikaanse rechter niets meer te vrezen hebben. Wel zullen zij er rekening mee moeten houden dat indien zij in Cuba gegrepen worden, hen meer te wachten staat dan gevangenisstraf.

Geen oplossing in Anguilla.

De interim-periode, waarin Anthony LEE als "senior British

ALGEMEEN

official" in Anguilla het lokaal bestuur moest bijstaan, en zou zoeken naar een oplossing van het conflict tussen Anguilla en de regering van de Associated State St. Kitts-Nevis-Anguilla, loopt ten einde. Ronald WEBSTER, de leider van de onafhankelijkheidsbeweging, gaf afgelopen maand te kennen dat hij geen prijs stelt op een prolongeren van de tijdelijke overeenkomst, en dat Anguilla zich onder geen enkele voorwaarde aan St. Kitts zal laten binden. WEBSTER was van mening dat hierdoor alle banden met de Britse kroon waren verbroken, maar hij wenste wel de mogelijkheid van "Associated Statehood" te exploreren. Formeel ziet WEBSTER de positie van Anguilla dus als die van onafhankelijke staat, die toetreding tot het Gemenebest onder nader vast te stellen voorwaarden overweegt.

De verklaring van WEBSTER heeft de situatie teruggebracht naar het stadium waarin zij verkeerde toen premier BRADSHAW sancties tegen het eiland nam en de Anguillanen zich met oliedrums op hun vliegveld barricadeerden.

VENEZUELA

De verkiezingsuitslag

De zwaar bevochten verkiezing van president en parlement in Venezuela heeft tot een resultaat geleid, dat slechts in één opzicht verrassend genoemd kan worden. Dit is de aanhang die ex-dictator Marcos PEREZ JIMENEZ en zijn Cruzada Cívica Nacional hebben blijken te bezitten.

De krachtsverhouding tussen de twee grootste partijen was, met de marge die de balans zowel naar CALDERA als naar BARRIOS had kunnen doen uitslaan, vrijwel gelijk aan wat over het algemeen voorspeld was.

Miguel Angel BURELLI RIVAS is ondanks zijn verlies een politicus van nationale betekenis geworden.

Men zou veel kunnen toeschrijven aan de intensieve campagne die door de drie partijen (F.N.D.-U.R.D.-F.D.P.) voor hem gevoerd werd, maar toch is het opmerkelijk dat de man die het als vrijwel onbekende grootheid moest hebben van de trekkracht van deze partijen, bijna tweehonderdduizend meer stemmen voor zich wist te winnen, dan zijn sponsors in de parlamentsverkiezing ontvingen.

M.E.P. heeft ongetwijfeld Gonzalo BARRIOS de nederlaag bezorgd, hoewel - gezien het geringe verschil in stemmental tussen hem en CALDERA - ook andere kleinere tegenstanders van Acción Democrática op die eer aanspraak kunnen maken. Zeker kunnen de aanhangers van PEREZ JIMENEZ zich verblijden met de gedachte de Adecos een hak te hebben gezet. Voor Luis Beltrán PRIETO FIGUEROA moet de uitslag wat teleurstellend geweest zijn. Hij is mede dankzij de steun van U.P.A. (een steun die hem ook

volgens PRIETO zelf de das heeft omgedaan) sterker uit de bus gekomen dan zijn partij, maar ondanks de aantrekking die aanvankelijk van zijn candidatuur scheen uit te gaan, heeft hij tenslotte slechts een negatief succes geboekt. Zijn leeftijd in aanmerking genomen, zal dit wel zijn enige gooi naar het presidentschap zijn geweest.

In het parlement is Acción Democrática de grootste partij gebleven. Ten opzichte van de situatie kort vóór de verkiezingen, dus na het afvallen van de M.E.P.-ers, is de positie van de partij versterkt. De verkiezingen leverden het overigens bijna overbodige bewijs dat BARRIOS een zwakke kandidaat was. Ondanks alles heeft de partij hem er bijna doorheen gehaald, maar buiten de organisatie heeft BARRIOS weinigen voor zich weten te winnen. Bij een ordelijk verloop van zaken heeft Acción Democrática, wellicht met BETANCOURT weer als voorman, goede vooruitzichten in 1973.

Tenslotte COPEI: de executieve macht van haar in een photofinish triomferende leider, is groot. De oppositie kan, indien zij dat wil, echter de uitvoering van het partijprogramma volledig blokkeren, door CALDERA de daartoe noodzakelijke wetgeving te onthouden.

In een te felle oppositievoering schuilt echter voor de andere partijen, en vooral dan voor Acción Democrática, een even groot risico als voor COPEI. Het betaamt A.D. de bestuurbaarheid van het land niet in gevaar te brengen. Zij zou immers samen met de regering in de door haar te graven kuil tuimelen. Daarom biedt

- 9 -

de regeringsperiode die CALDERA tegemoet gaat voor hem zowel als voor COPEI niet slechts moeilijkheden, maar ook goede perspectieven. Waar CALDERA grote capaciteiten zal moeten tonen, is in het behouden van de eenheid in de partij. Terwijl Acción Democrática herstellende is van de splitsing van verleden jaar, kan COPEI nog vleugellam geslagen worden. De kans hierop is des te groter omdat CALDERA slechts effectief zal kunnen regeren met het goedvinden van de krachten van centrum en gematigd links. Daarbij komt dat de linkervleugel van COPEI militanter is dan de entourage van Luis Beltrán PRIETO, en bovendien neigt tot een utopistisch socialisme dat de soepelheid mist van het pragmatisme van M.E.P. Het meest bevredigend aspect van de afgelopen verkiezingen is wel geweest, dat A.D. de verleiding heeft weerstaan de kaarten te steken. Sceptici hebben er op gewezen dat CALDERA's verkiezing weliswaar erkend is, maar dat de machtsoverdracht nog moet geschieden (in maart e.k.). Er is echter geen reden om er aan te twijfelen dat de leiders van Acción Democrática van plan zijn te volbrengen wat zij verzekerd hebben te zullen doen. De democratische overgang van regering naar oppositie is in vele Latijns Amerikaanse landen nog een witte raaf, in Venezuela is dit nog nimmer gebeurd. Dit is dan ook de werkelijke, grote betekenis van de laatste verkiezingen.

Tegenslag voor extreem-links

In 1958, toen de Venezolaanse communisten voor het laatst herkenbaar hun stem uitbrachten, haalden zij ongeveer 6% van

- 10 -

het totaal der uitgebrachte stemmen. In 1963 gingen zij op in de totalen van LARRAZABAL en RAMOS GIMENEZ, zodat hun aantal niet was vast te stellen. De zuivere communistenstemmen zijn ditmaal echter af te lezen in het resultaat dat de legale verschijningsvorm van de C.P.-Venezuela, de Union para Avanzar, bij de parlementsverkiezingen heeft behaald. U.P.A. steunde voor het presidentschap (z.g. sub rosa) Luis Beltrán PRIETO, maar het is mogelijk dat ook Miguel Angel BURELLI een aantal van haar stemmen heeft gekregen. Naar het parlement voer U.P.A. wel onder eigen vlag, en het resultaat was dat zij nog geen 3% van het totaal bleek te vertegenwoordigen.

Als men bij de U.P.A.-stemmen die voegt welke de samensmelting van de groepen van RAMOS GIMENEZ en Domingo Alberto RANGEL achter P.R.I.N. wist te vergaren, dan heeft extreemlinks Venezuela het niet verder gebracht dan 5%. RANGEL

accepteerde de nederlaag, en verklaarde dat de krachten van links te veel vrome woorden vuil maken over hoeveel er voor de massa gedaan moet worden, maar falen zodra het er op aankomt werkelijk iets te doen. Deze uitspraak van RANGEL klonk verdacht analoog aan wat men uit kerkelijke bron over het Christen-zijn pleegt te horen. Ook hier een "Crise de Conscience" als de kudde verdwaalt?

De terugkeer van PEREZ JIMENEZ

De stemmen die de Venezolaanse communisten vooral in Caracas hebben verloren, zijn waarschijnlijk niet terecht gekomen bij

de democratische stromingen van diverse pluimage. Eerder is de Cruzada Cívica Nacional, bij uitstek een vehikel voor het pousseren van een sterke man, de grootste erfgenaam geweest.

Toch zouden deze stemmen alleen de éclatante overwinning van PEREZ JIMENEZ in het Federale district en in Zulia niet kunnen verklaren. Kennelijk zijn er in Venezuela nog genoeg mensen die nostalgisch terugzien naar de orde der dictatuur. De prijs van deze orde herinneren zich veelal slechts de politici.

Tegen een verenigde front van de democratische partijen zal de C.C.N. niet veel kunnen uitbrengen, maar het gevaar dat van de zijde der Jimenistas dreigt, zal veel groter dienen te worden, eer kleine onderlinge verschillen opzij gezet worden ten behoeve van een groter belang.

Het is niet gezegd dat de ster van PEREZ JIMENEZ zal blijven rijzen. Zijn Colombiaanse geestverwant, ROJAS PINILLA, is in een impasse geraakt, omdat hij bij gebrek aan militaire wijs verplicht was pro forma mee te gaan doen aan het parlementaire spel. PEREZ JIMENEZ kan zich in de roes van de eerste overwinning verkijken op de aard van zijn charisma, en als senator politiek doodbloeden. Het militaire apparaat van Venezuela is in de laatste tien jaar ingrijpend veranderd, en als er zelfs sprake zou zijn van een nieuw politiek avontuur bij de militairen, dan zal dit niet in eerste instantie ten bate van PEREZ JIMENEZ zijn.

Dit alles neemt niet weg dat de ex-dictator een grote schaduw werpt op het politieke toneel van zijn land, en dat met zijn

aspiraties terdege rekening gehouden zal moeten worden.

Grensgeschil

Venezuela heeft herhaaldelijk verklaard niet tot geweld haar toevlucht te zullen nemen om haar doel te bereiken in het grensgeschil met Guyana over het Essequibo-gebied. Deze policy zal CALDERA ongetwijfeld voortzetten. Anderzijds hoeft evenmin verwacht te worden dat de nieuwe regering minder kracht zal zetten achter de confrontatie van Guyana. Het zijn voornamelijk Copeyaanse experts in het Ministerie van Buitenlandse Zaken geweest, die de juridische argumenten van Venezuela hebben geformuleerd.

Bovendien is het grensgeschil met Guyana zo langzamerhand een nationale zaak geworden. In de naaste toekomst zal het waarschijnlijk mogelijk zijn de ontwikkelingen rondom het geschil als barometer te gebruiken voor het aflezen van interne spanningen in Venezuela.

Ook hier, als bij de toekomstkansen van PEREZ JIMENEZ, zullen de verantwoordelijkheid van de oppositie en de partijdiscipline in COPEI bepalende factoren zijn.

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

WESSIN mag terugkomen

Op 12 december bevestigde president BALAGUER dat het generaal Elias WESSIN y WESSIN met ingang van 10 januari 1969 vrij zou staan terug te keren naar de Dominikaanse Republiek. Hij deed dit in een rede waarin hij de begroting voor het jaar 1969 besprak. De president legde er de nadruk op dat de maatregel niet slechts WESSIN regardeerde, maar ook uitdrukkelijk bedoeld was voor de "vroegere" kolonel Francisco CAAMAÑO DEÑO. BALAGUER hoopte dat zijn beslissing CAAMAÑO ter ore zou komen.

De maatregel werd ten aanzien van WESSIN gepresenteerd als een erkenning van het feit dat de generaal thans leider is van een politieke groepering. Politieke partijen kunnen nu eenmaal niet net als raketten met afstandsbediening worden geleid. De president meende dat het Dominikaanse volk rijp genoeg is om zijn toekomst vrijelijk te bepalen, ondanks de aanwezigheid van mensen die, elk op hun eigen wijze, er toe hebben bijgedragen dat het in 1965 tot een bloedige burgerstrijd is gekomen, maar die nu naar huis wensen te komen om op een vreedzame wijze te werken voor het welzijn van het land en zich te wijden aan een beschaafd politiek leven. Over het algemeen is BALAGUER geen man die luchtkastelen bouwt. Door WESSIN weer toe te laten heeft hij de P.Q.D. een leuze ontnomen. Dit was misschien wenselijk. Belangrijker lijkt echter het feit dat met grote hartelijkheid een welkomstapijt is

- 14 -

uitgerold voor CAAMAÑO. Nu hoeft de ex-constitutionalisten-leider echt niet langer clandestien aan land te komen aan het hoofd van een guerillabende. De onredelijkheid van een eventuele, dergelijke actie zou voor iedereen zonder meer duidelijk moeten zijn.

P.R.D. en BOSCH

In plaats van dat Juan BOSCH wegens het verlaten van de democratie uit de op democratische beginselen gestoelde Partido Revolucionario Dominicano zal treden, heeft het bestuur van de partij besloten de P.R.D. in het kielzog van BOSCH een a-democratische koers te doen varen.

Dit is het resultaat geweest van de besprekingen welke een grote delegatie van P.R.D.-istas in het riante Benidorm (BOSCH' vrijwillig ballingsoord in Alicante) met de ex-president heeft gevoerd.

Vooruitlopend op wat de algemene vergadering hiervan zal zeggen, zal het bestuur de P.R.D. volgens een drietal beginselen dirigeren, t.w.:

1. De partij is in wezen een nationaal front van patriotten, waarin vertegenwoordigd zijn arbeiders, boeren, de revolutionaire petit-bourgeois, de beoefenaars der vrije beroepen, nationalisten, de progressieven onder de kleine Dominikaanse bourgeoisie, en de jeugd uit alle lagen der bevolking.
2. De partij onderkent dat de Dominikaanse Republiek economisch, politiek en militair afhankelijk is van het

"Pentagon", en geregeerd wordt door krachten die de belangen van het Pentagon dienen. De partij is er zich van bewust dat er in het land groepen en personen zijn in de politieke, economische en militaire sectoren, die deze afhankelijkheid bestrijden. Daarom stelt de partij als het hoofddoel van al hare leden de strijd met alle door omstandigheden bepaalde middelen, ter bevrijding van het land. De economische, politieke, en sociale structuur van het land kan pas worden bepaald aan de hand van het nationaal belang en de bestemming van het land, nadat deze vrijheid is bevochten.

3. Verkiezingen zijn geen middel waarmee het bereiken van de nationale onafhankelijkheid kan worden zeker gesteld. Tegelijkertijd erkent de partij evenwel dat onder bijzondere omstandigheden, een en ander ter beoordeling van de bestuurslichamen van de partij, door de P.R.D. deelgenomen zou kunnen worden aan verkiezingen, teneinde een specifiek doel binnen het raam van het proces dat naar de Dominikaanse onafhankelijkheid leidt, te bereiken.

De sleutelterm in de verklaring is "strijd met alle middelen". Door te stellen dat de middelen bepaald worden door omstandigheden, geven de opstellers van het document te kennen dat zij niet zoals de volgelingen van Fidel CASTRO van plan zijn te proberen de omstandigheden voor geweldig nastreven van de macht zelf te scheppen, maar eerder in navolging van de orthodoxe communisten in Latijns Amerika een natuurlijk rijpingsproces zullen afwachten.

Het document heeft voor de P.R.D. duidelijk niet slechts implicaties in het nationale, maar ook in het internationale vlak. De strijd moet immers worden aangeboden met degenen die in de Dominikaanse Republiek de belangen van het Pentagon dienen, maar het spreekt vanzelf dat deze mensen niet alleen hun eigen vuistje, maar de vuist van het Pentagon gebruiken. Het is dan ook ten enenmale onmogelijk om het doel te bereiken door wat binnen de Dominikaanse Republiek zelf te rommelen. Dit zou de les moeten zijn van de gebeurtenissen in 1965. Uit de stellingen van BOSCH vloeit dan ook voort dat de P.R.D. buiten de Dominikaanse Republiek steun zal moeten zoeken om het Pentagon te beletten zijn locale dienaren in het zadel te houden. Er is maar één stok die de P.R.D. achter de deur kan hebben.

De P.R.D.-delegatie die afgelopen maand naar de Dominikaanse Republiek terugkeerde, heeft Juan BOSCH verzocht zijn these over de dictatuur van het volk zo spoedig mogelijk uit te werken, opdat deze aan de partij kan worden voorgelegd. BOSCH werd tevens gemachtigd bezoeken te brengen aan socialistische en kapitalistische landen die nieuwe bijdragen hebben geleverd tot de politieke wetenschappen, teneinde deze bijdragen ten bate van partij en volk te kunnen bestuderen. Deze revolutionaire snoepreisjes zijn van dit alles wel het meest tekenend voor het onzorg dat het verkreukte intellect van de oude professor zijn partijdiscipelen nog steeds inboezemt, en van het misbruik dat

VERTROUWELIJK

- 17 -

hij hiervan maakt om een verfijnde vorm van klaploperij te beoefenen. Helaas kan deze vorm voor het Dominikaanse volk meer konsekventies hebben dan destijds het afpingelen van ondergoed bij kale medeballingen uit het Trujillotijdperk.

Welke reacties in de partij op dit ingrijpende amendement van haar beginselen zouden volgen, was vrij voorspelbaar. Zoals bekend hadden de meeste gematigde voormalige partijleiders zich al lang min of meer van de partij gedistancieerd. Indien PEÑA GOMEZ c.s. de overeenkomst van Benidorm in de bijeen te roepen partijconventie weten te doen aanvaarden, dan zal nog een aantal zich van de P.R.D. distancieren. Dit neemt niet weg dat de romp van de partij toch nog een behoorlijke versterking van de links extremistische gelederen zou betekenen. Na het wegslinken van de APCJ van TAVARES JUSTO tot de MR1J4, die alle aanspraak op de massa heeft verloren, kan links-extreem in de Dominikaanse Republiek wel zo'n injectie gebruiken. Betreurenswaardig is het dat het toedienen van deze injectie weggelegd zou zijn voor de P.R.D., die het potentieel had een Dominikaanse tegenhanger te zijn van de Venezolaanse Acción Democrática.

NEDERLANDSE ANTILLEN

Coup in CADMU

De bestuursverkiezingen in de CADMU, de bond van werknemers bij de Curacaose Dokmaatschappij en Overseas Construction Company, hebben een resultaat opgeleverd dat door de mentors van het vorige bestuur als een teken aan de wand kan worden geïnterpreteerd.

Ondanks het souffleren door de leiders van C.F.W. en P.W.F.C., heeft het gebrek aan niveau van de voormalige voorzitter ERMACILIA en zijn mannen zich gewroken.

De verkiezingen leverden een eclatante overwinning op voor een groep jongeren, achter wie velen de aansporende sympathie van de politieke partij U.R.A. zagen.

Tot voorzitter werd gekozen Harold MARTIS, tot secretaris Tirs. F. PIKEUR, en tot penningmeester Donald F. PEDRO.

De leiders van de C.F.W./P.W.F.C. stonden volledig achter het oude bestuur en de nieuwgekozenen hebben gedurende de campagne o.m. meermalen kritiek uitgeoefend op adviseur R.H. VENLOO, die volgens hen teveel het belang van de werkgever diende.

De vakbeweging in de Nederlandse Antillen is jong, en het begrip dat de leiders van de vrije vakbeweging hebben weten op te brengen voor nationale belangen, die soms niet parallel lopen met de directe belangen van de arbeiders, kan hen duur te staan komen, tenzij zij in staat zijn uit hun gedrag een volledige identificatie met de arbeidersgemeenschap te laten blijken. Elk soupçon van distantie en zelfingenomenheid kan hun noodlottig worden.

Het conflict bij de Mijmaatschappij

Na een staking van twee weken hervatten de transportarbeiders van de Curacaose Mijmaatschappij het werk. De werkgever stemde toe met het opnieuw aannemen van de ontslagen arbeiders, en de belangrijkste geschilpunten zouden aan de rechter worden voorgelegd. De meeste Curacaose vakbonden hadden gedurende de staking hun solidariteit met de U.M.U.C. laten blijken. Terwijl de onderhandelingen nog zullen worden voortgezet, achtte de bond de tegemoetkoming door de maatschappij voldoende om de arbeiders aan te sporen om van verdere stakingsactie af te zien. De vooruitzichten voor arbeidsvrede in dit teruglopend bedrijf blijven evenwel op lange termijn niet gunstig.

C.F.W. versus Winkel & Zonen

De conflictsituatie tussen de C.F.W. en het commerciële bedrijf C. Winkel & Zonen, is voor wat betreft het aantal werknemers dat erbij betrokken is, niet van groot belang. Er is echter een aspect in dat in de ontwikkeling van het vakbondswezen in de Nederlandse Antillen interessant is. Het betreft hier namelijk een der overgebleven familiezaken, waar nog een paternalistisch personeelsbeleid wordt gevoerd, en waarin voor een werknemersorganisatie geen plaats is. Het beleid is evenals in bedrijven van deze aard stoffelijk niet slecht te noemen, en het conflict tussen de C.F.W. en de werkgever regardeert dan ook slechts indirect de arbeidsvoorwaarden. De vakbond kampt met de onwilligheid van de meeste personeelsleden om de werkgever te kwetsen. De laat-

VERTROUWELIJK

- 20 -

ste ziet immers het organiseren als een onverdiende motie van wantrouwen. Uiteindelijk blijven de kernpunten het arbitraire aspect in het dienstverband, en het recht tot organisatie.